

Λ. Ν. ΤΟΛΣΤΟ

Λυγερ

ΤΟ ΓΕΣΙΡ
ΤΙ ΚΑΒΚΑΣΙ

Μετάφρασι: Σ. ΑΓΕΛΑΣΤΟΣ

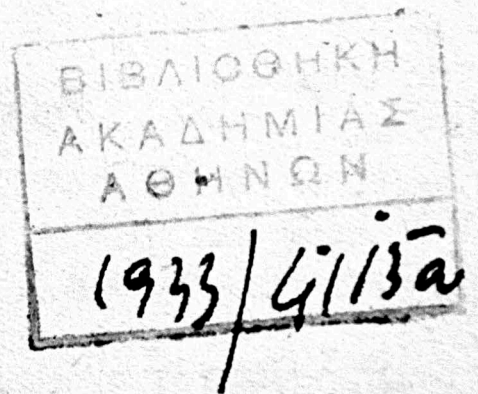
ΕΚΔΟΣΙ ΤΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1932.

Λ Ν. ΤΟΛΣΤΟΙ

ΤΟ ΓΙΑΣΙΡ ΤΙ ΚΑΒΚΑΣΙ

Μεταφρασι: Σ. ΑΓΕΛΑΣΓΥ

ΕΚΔΟΣΙ ΤΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1932.

Л. Н. Толстой

Кавказский пленник

Перевод: С. АГЕЛАСТОС

Ответ. редак. КАЧАЛОВ

Изд. „Коммунистис“

Тех. редактор
Ф. ГРИГОРИАДИ

Сд. в наб. 5 | II 1932г.
Сд. в печ. 8 | II 1932г.

Упол. Крайлит № 4611 Ст. Фор. Б6. 125x176 Заказ № 110 Тираж 4000

Типография Грета издательства „Коммунистис“

I

Σο Καβκαζ εδύλεβεν αφιτσέρος ίνας κίριος το επύθετονατ έτον Ζλίλιν.

Ερθενατον μίαν γράμαν ασόςπιτ· έγγραφενατον ι γρέα ι μάνατ!
„Εγο το πυλιμ εγέρασα κε θέλο πριν ασόν θάνατομ να ελέποσε.
Εδρασε κε νισσιαλυν, εν αχυλίσα, έμορφος, κε ικοχιρίαν πα εσσ.
Ίσος ναγαπάσατεν κε παντρεβς κι απομενις με τεμεν για πάντα“.

Ο Ζλίλιν πα ενύνιζεν. Με τα ροστα σε πολα άσσκεμον κα-
τάστασιν έρθεν ι γρέα· ίσος να μι προφτάνο κε ελέπατεν. Πρεπ
να πάγο τερο ντέφται, κίαν το κοριτσ εν έμορφον πέρατεν κε
κάθυμε κα.

Επίγεν ρον πολκόβνικονατ επέρην ότπυσκ επεχερέτικσεν τι
σιντρόφσατ, εκέρασεν τι στρατιότας 4 βέτριας βότκιν ετιμάγεν για
το τάκσιδ.

Σο Καβκαζ ατότες πόλεμος έτον. Σα δρόμια νια ολιμέρα
κε νια τιν νίχταν επόρνεν κανις να περαν. Ολίγον μακρα ασο
φρύριον κάπιος ασι ρουάντας αν θαπομάκρινεν, ι ταταρ για θα
έκοφταν το κιφάλνατ, για θα επέρνανατον κε επέγναν σα ρασιία
κιαν. Για τάτο σο φρύριον εγέντον αγίκον σινίθιον. Δίο φορας τιν
εβδομάδαμ ασέναν το κάστρον ράλο όνταν κάπιος θα επέγνεμ επα-
ρεβγάλνανατον ι στρατιοτ.

Απεμπρος κ' αποπις επέγναν ι στρατιοτ κε σι μέσειν επέγνεμ
ο λαος.

Ανικσις κερος έτον. Εμαζέφταν ταπαδάυς εκς ασο φρύριον
το προι ενορις.

Εκσέβαν κε ι στρατιοτ πυ θα επαρεβγάλνανατς.

Ο Ζζίλιν επέγνεν καβάλα, κε ι αραπατ με τα πράματα επέγνεν εντάμαν με τάλα τα αραπάδας. Ο δρόμος ντο θα επέγναν έταν απαν-αφκα 25 θέρσια. Τάραπάδας επέγναν πολα γάλια. Ολον έστεκαν· κάποτε στρατιοτ έστεκαν, κάποτε τάλογα επεμίναν, γιά-χοτ ετσαχύτον το τεχιρ σο κάπιον αραπαν. Ολον επερίμεναν τέναν τάλο.

Ο ίλεν επέρασεν το μεσιμερ, κιατα επέρασαν μονάχον τιμπσον τον δρόμον. Τόζια, ζέστια.

Ο ίλον έπσενεν, να κρίφκεσε πυθεν μέρος κετον. Τριγίλι ανιχτον γιαζιν, ύτε εναν δεντρόπον, κε ύτε έναν καφυλόπον έτον.

Ο Ζζίλιντς επέρασε, εμπροστα εστάθεν να περιμεν τάραπά-δας. Αποπις μερέαν κσαν έπεκκεν το ποροζαν. Θα ιπι — κσαν εστάθαν.

Ο Ζζίλιν πα ζίτια επερίμενέν ενόντσειν „κε ντο θα εβγεν αν πάγο μαναχος χορις τι στρατιότας; Ταλογομ εν καλον—αν θα ρύζο ρι ταταρτς απαν, επορο να φέβο, για να κλόσκυμε οπις“.

Ατα ζίτια ενόνιζεν, έρθεν έφτασενατον ο ζίντροφοσατ—άλος ακσιοματικος, κε λέγιατον.

— Εκσερτς ντο εν Ζζίλιν; Ελα ας πάμε μοναχι, εγο άλο κεπορο να υποφέρο, επίνασα κε πολα ζέστια εν.

Ατόσον πολα πυ ίρδοσα το καμίσιμ να τσιμίγσατο θα τρεσσ νερον.

Ο Κοστίλιν εν χοντρος αριθς, ολοκόκινος, κε τα ιδρόματάτ ασο κατσίνατ τρέχνε άμον πεγαδ. Ενόντσειν ο Ζζίλιν κε λέγιατον Το τιφιάνχισ εν γομάιον;

— Νε.

— Ε, ατότε πάμε. Μονάχον τέρεν να μι απομακρίνομε ίνας ασον άλον.

Εξέβαν σον δρόμον. Πάγνε όλεν το γιαζιν, κε τερυν ολόγερα.

Ιστερα ασο γιαζιν ο δρόμον εσέβεν σα διο ραϋσια ανάμεσα, σέναν ορμαν κιαν. Ο Ζζίλιν πα λεί.

— Πρεπ να εβγένομε απαν σο ρασσιν κε να τερούμε ολόγε-
ρα, αλέος ζίτια πάμε επορυν να εβγένε εμπροστάμυν χωρις να
ελέποματς.

— Μόρε, ντο θα τερικ; Ασ προχορούμε. — Ο Ζζίλιν κέ-
κσενατον.

— Οχι-ίπενατον-εσι περίμενον ολίγον εγο ασ εβγένο απαν
να τερο κιαμαν θα γιρίζο. Τάλογον άμον πολιν εκσένκενατον απαν
σο παγир κιαν (τάλογονατ έτον κινιγитικον, μικρον ασυ έτον σα 100
ρύδλια εγόρασενατο κι ο ίδιον ετράνινενατο.). Ακόμαν πολα κ' επρο-
χόρισεν, οντες τερικ ντο τερικ! — εμπροστατ έναν τεσετίναν μακρα
στέκνε εκαν 30 νοματι ατλίδες ταταρ.

Άμον το ιδενατς αμαν έκλοσεν οπισ τάλογον κε εκυςστυλά-
επσενατο απανκεκα σον κατέφορον, αλα ι ταταρ ιδανατον, ζίτια
εκυβαλάεβανατον εβγάλναν τα τυφέκια ασα γυντάχατυν.

Ο Ζζίλιν ζίτια εκυςστυλάεβεν απαν κεκα εφόνακσεν τον
Κοστίλιν.

— Εβγαλ το τυφέκικ! Κι ο ίδιον εκιβιενέφκυτον ζάλογονατ.
„Αλογομ-γυρπαντς γυρτάρεπσομεν, αν σιμποδίεσε κε ρύικς—εχάθα-
με, τυλάχικστον ασ συμόνομε σο τυφεκ κεκα κιάλο κι φογύματς“.

Ο Κοστίλιν αντι να ετιμαζ το τυφεκ αμα κε ιδενατς, έκλο-
σεν τάλογον κε εκάπνικσεν σο κάστρον μερέαν, εγαμτζιλάεβεν τά-
λογονατ μίαν ζέναν το πλεδρον κε μίαν ζάλο.

Ανάμεσα σο τοζ ντο εκόθεν αμον λίθια έλεπες ποσ τάλογον
λαιζ τυράδναθε μίαν αδα κε μίαν ακι.

Ο Ζζίλιν ετέρεσεν ι δυλίαιτ ζυρναν πάι. Το τυφεκ εγάθεν,
μετέναν σπαθιν τιδεν κι γίνετε έκλοσεν τάλογονατ οπισ σι στρατιό-
τασ. Ονταν τερικ εκσ νοματ ταταρ έκοπσαν τον δρόμονατ. Τατυνυ
τάλογον πα εν καλον άμα τεκινέτερα κιάλο καλίον, κεπεκι ατιν
έκοπσαν τον δρόμονατ.

Εθέλεσεν να κλοθ οπισ τάλογον άμα εκίνο επέρεν στραταν
κε έτρεσσεν ίσα απάνατυν. Ξσύμοσενατον ίνας τάταρος με σαρία γένια
ζέναν ποζ άλογον απαν.

Γριντσιανιζ τα δόντιατ κε το τυφέκνατ πα κρατίατο έτιμον.

„Ε, νυιζ ο Ζζίλιν-εχσέρο εσας τι διαβολτς, εαν θα πιγιάνε-
τεμε με τιν πρσιν, θα καθίζετεμεν απες εέναν κυιν κε θα κρύτεμε
με τα γαμπσιά“.

Ο Ζζίλιν το πόινατ αν τερικ μακρις κ' έτον, άμα παλικαρό-
πον έτον. Εχσένκεν το σπαθίνατ, εφέκεν τάλογον ίσα ςον ςαριν
τον τάταρον απαν, κε νυιζ „για με τάλογον θα τζιγναέβατον
γιάχοτ με το σπαθιν θα τιασσέβατον“.

Κεπρόφτασεν να ςυμόνιατον, αποπισ κάπιος τάταρος έσιρεν
κε εσχότοσεν τάλογονατ.

Τάλογον ερύκσεν ομάλια απαν ςο ποδαρ τι Ζζίλιν. Εθέλεσεν
να εσχόο, αλα απάνατ ερύκσαν δι νοματ ςυλιαντιαρ ταταρ κε
ςυλιζνε τα ςσέριατ. Ετινιάεν, έσιρεν ςο γιαν τι ταταρτς, ςο μίαν
β νοματ κιάλο ταταρ εκατίβαν ας άλογα κε ειζόκεπσαν εκιν πα
απάνατ, κ' ερχίνεσαν να κρύγνατον με τα κοντακέας ςο κιφαλ,
σα μέσα, ςο στόμαν, εσχοτίνεπσαν τομάτιατ. ι ταταρ επίασανατον
εχσένκαν ασα, έρια κίαν γαίςσια κε έσιραν έδεσαν τα ςσέριατ οπισ.
Κεπεκι έσιρανατον απαν ςάλυγον τι τάταρονος, πίοσ ίσσεν ςαρίκ
γένια.

Το παπάχνατ ερύκσεν, τα ςαπόχιατ έσιραν κεπέραν, έτέρε-
σαν ςόλια τα τζέπιασαν κε ίντιαν έδραν επέραν, όραν, παράδες, Τα
λόματατ ετζέρτσαν κε επίκανατα κυρχυμπέλια.

Εκλόστεν οπισ ο Ζζίλιν ετέρεσεν τάλογονατ. Το καιμένον το
χαιβαν σετς άμον το ερύκσεν αετς πα εκίτον, μονάχον εντύνεν λά-
χτας κε ετινιάγυτον, ςο κιφαλναθε ίσσεν έναν τριπιν αποπυ έτρε-
σσεν μάβρον έμαν. Ολόγερα ςο κιφάλναθε εςχιματίεν έναν λιμνόπον
έμαν κι ολόγερα έναν αρςσιν τόπον τα τόζια εκοκινίασαν.

Ινας ασι ταταρτς εσύμοσεν τάλογον να εβγολ ταγερ. Τάλογον
ετινιάγυτον ακόμαν, ατότεσ εκσένκεν τιν κόμανατς κε έκοπσεν τιν
χυρτύδαναθε. Το έμαν, εφυρλάεπσεν κε ετύφιζεν.

Ο τάσαρον εκσένκεν ταγιαρ κε το κιαμ. Τάλογον εκίτον ίσιχα.

Εκαβάλεψαν ι ταταρ τάλογατον. Τον Ζζίλιν πα έσιραν έδεσαν σιν ράσσαν τι σαρι τι τάταρονος κεπίρανατον κεπίγαν σα ράσσία.

Κάθετε ο Ζζίλιν οπισ σον τάταρον, λαίςσχετε κε όλον κρύι αδα κιακι κε κάποτε το μιτίνατ κρύι σο σσκιλαντιαρ τιν ράσσαν τι τάταρονος. Μονάχον ελεπ τιν ράσσανατ κε το πασσιν τιν κοτίλαν τι τάταρονος—το κιαραλ τι Ζζίλιν έτον σσκιζμένον το έμαν εκσεράθεν σοφρίδιατ απαν. Κε κεπόρνεν νια να ισάγετε σάλυγον απαν νια να σπονκιζ το έμαν. Σα σσέριατ έταν ατόσον πολα ζυλιζμένα, πυ τα στυδίατ επόναν κε επεκλερόθαν.

Επέγναν πολα κερων σο ράσσιν. Επέρασαν έναν ποταμ, εκσέβαν σον δρόμον κε επίγαν.

Εθέλεσεν ο Ζζίλιν να στοςσεβ τον δρόμον πυ κες φέρνατον, αλα ασα έματα σομάτιατ κες κεπορι να ελεπ. Εκσον ατο να εγίριζεν πα κεπόρνεν.

Ερχίνεσεν να σκοτινεβ. Επέρασαν έναν κιάλο ποταμ ερχίνεσαν να κρύγνε ανέρρορον σέναν λιθαριαρ ράσσιν κιαν. Εμίρικσεν καπνος ιλάκσαν τα σσκιλία. Ερθαν σέναν τατάρικον χορίον. Ετοπλαέρταν τι ταταρίον τα μορα ολόγερα σον Ζζίλιν φονάζνε χάρυνταν, ερχίνεσαν να σίρνε απάνατ λιθάρια.

Ο τάταρον εδίοκσεν τα μορα, εκατέβασεν το Ζζίλιν ασάλογονατ απαν κε εφόνακσεν τον δύλονατ. Ερθεν ο δύλοσατ οκσιπόλτος με τέναν καμισ, ταντσίατ μακρέχ ι καρδίατ ανιχτον κε ιλιοκαμένον. Κιτ επρόστακσενατον ο τάταρον.

Ο δύλον ένκεν τιν κολότκαν! δύο κσίλα ασα δύο άκρασ ιχαν χαλχάδες, κιασέναν το μέρος πασσιν ζιαντζιρ κε κλιδιν.

Ελισαν τα σσέρια τι Ζζίλιν, εφάρτσενατον τιν κολότκαν κε επέρανατον κεπίγαν σασσερον, εκύντσενατον απες κε εκλίδοσιν τιν πόρταν. Ο Ζζίλιν ιλιάεψεν με τα σσέριατ απαι σα κιαμπριάδες, έδρεν τριφερον τόπον κε έπεσεν.

II

Ολον τιν νίχταν ο Ζζίλιν κειμιέθεν. Τα νίχτα: έσαν μικρα. Τερι σο τυβαρ κες ασαραλυγα ερχίνεσεν να φοςλαεβ. Εσκόθεν εχτά-λεπσεν, ένικσεν ολίγον κιάλο ταραλυγ κερχίνοςεν να τερι το χορίον.

Ασαραλυκ ανάμεσα ίδεν τον δρόμον πυ επέγγεν σο παγир κιαν, σα δεκσια ίδεν έναν οσπιτόπον τατάρικον, δύο δέντρα πα φιτεμένα σιν πόρταν κιαν. Ελεπ, ένας μάβρος σκίλος κάθετε απαν σο κατο-θιρ κέναν εγιδ πάι με τα κορίτιαθε ζίτια λαίζνε τα κοντά τυρά-διατυν. Ετέρεσεν κσαν απανκεκα. Ασο παγир, απανκεκα ελεπ έρτε έναν τατάρικον κοριτς, φορεμένον πλυμιστον καμισ, σα μέσαθε τιλιμένον έναν πλατιν ζοναρ. Εφόρνεν πλατιν βρακιν, σο κιφάλνατς απαν εκράτνεν έναν τενεκέθεν κυχυμ γομάτον νερον, ο πρόσποσαςτς τσυπομένον.

Σίτια πορπατι κυνίετε μίαν ζέναν τομιν απαν κε μίαν ζάλο. Αποπίσαςτς πα σιρ έναν ταταροпул, το κιφάλναθε κσιριμένον κιοκσι-πόλτον χορις βρακιν με τέναν καμισόπον. Επέρασεν ι τατάρκα σο σπιτ, επέκι ασιν πόρταν εκσέβεν οπσεζνον ο τάταρον με τα σαρία τα γένια, φορεμένος κίτρινον ζυπόναν, σα μέσατ ασιμένον κάμαν τα ποδάριατ οκσιπόλτκα απες σα τζάпулаς. Σο κιφάλνατ τρανον πα-παχ απο προγατι ποστ τσαχομένον ασοπισ το μέρος. Εκσέ-θεν επετзинκόθεν κε αχссаεб та γενιατ. Εστάθεν ολίγον, επεκι επρόστακσεν κατ τον δύλονατ κε κάпу επίγεν.

Ιστερότερα επέρασαν απαν ζάλογα δύο πεδιά κепίγαν να πο-τίζνατα. Εκσέβαν έναν σιριν μορα ασο σπιτ φορεμένα μοναχον απέ-ναν καμισ εσύμοσαν σιν πόρταν тассерони, επίραν έναν κσιλόπον κερχίνεσαν να τσυμπίζνε σαραλυγ κες.

Θ Ζζίλιν επάτεσεν κетсзайксената. Ατα επίραν έναν δυνατον φέψσιμον, μόνον τα тзиплáχα та γόνατατυн εφένυσαν.

Ο Ζζίλιν ασιν δίπσαν εκάεν, ι γύλατ εκσεράθεν νυνιζ. „Ту-λάχιστον να έρχυσαν έμπεναν απες κάπιος“.

Αχόι—ανίγνε τιν πόρταν, έρθεν ο σαρις ο τάταρον κε ζίνας κιάλο με τεκίνον σο πói ολίγον κοντος μαβροκיאнос.

Το μάτιατ μάβρα, τα γένιατ κοντα, κομένα. Ο πρόσοποςατ γελαστον κε όλον γελα. Ο μαβροκιανον εν φορεμένος καλίον: μετακσοτον μάβιν ζυπόναν, κεντιμένον με διάφορα πλυμιά, Ι καματ εν τράνον κε όλον βαφμένον σασιμ, τα ιποδίματατ κόκινα κεντομένα με ασιμ, σα λεγνα τα παπύτσιατ απαν φορι έναν ζεγαρ κιάλο πασσέα παπύτζια. Το παπάχνατ τρανον ασάσπρυ προγατι ποστ.

Ο σαρις ο τάταρον εσέβεν απες κατ ίπεν σιν γλόσανατ εθα-
ρις-κε ίβριζεν, εστάθεν, επεκύμσεν σο τυδαρ κιαν κε σίτια εκράτνεν
τιν κάμανατ, „κατακέφαλα“ άμον λίκος ετέρνεν τον Ζζίλιν. Ο μαβ-
ρακιανον-αγλίγορος ζοιρος λεσ-κε σα πρυζζίνας απαν έστεκεν εσύ-
μοσεν τον Ζζίλιν, εκάτσεν σο γιάνατ, ετίνιακσενατον ασομιν, κατ
έλεγεν, επίνεν ισσμάρια με τομάτιατ κιόλεν τον κερων έλεγεν „καροσσ-
υρυς„ (καλος ρύσος).

Τιδεν κεγρίκσεν ο Ζζίλιν κε λέγιατον „δόςτεμε νερον, νερον
δόςτεν!“.

Ο μαβροκιανον γελα, „καροσσ υρυς“ κε κατ λεί σιν γλόσα-
νατ. Ο Ζζίλιν με τα σσίλιατ κε με τα σσέριατ έδικσενατς ότι εδί-
πσασεν.

Ο μάβρον ενόισενατον, εγέλασεν, εκσέβεν ασιν πόρταν κάτι-
ναν εφόνακσεν „Τίνα“!

Ετρεκσεν εναν κορτσόπον μακρέςα, ταπινέςα εκαν 13 χρονον
κε ο πρόσοποςατς ομιαζ τι μάβρυ-φένετε προς το κορίτснаτ εν.
Τατινες τομάτια πα μάβρα, φοσλία με όμορφον πρόσοπον. Φορι έναν
μακριν καμισ, γερανέον, με πλατέα μανίκια χορις ζοναρ. Σάκρας
τι καμισιάτς κιαν, απαν σιν καρδίαν κε σα μανίκια κες ίνε ραμέ-
να κόκινα κομάτια. Σα ποδάριατς βρακιν κε σαπόκια. Κιαπαν σα
λεγνα τα ιποδίματα έναν ζεβγαρ κιάλο με πσιλα τακόνια.

Σιν γύλανατς κρεμάετε έναν κορδον ασα ρύσικα πενίντα κα-
πικον. Ασσκέπαχτος τα τσάμιασατς μάβρα, ι τζιάμιατς δεμένον με
κορδέλαν. Σιν κορδέλαν δεμένα ζινίςσια κε έναν ασιμένεν ρύβλιον.

Σατ ο κίρσατς επρόστακσενατεν. Ετρεκσεν ασεκς το μέρος
κε σο μίαν εγίρτσεν με έναν τενεκεδέγεν κυχυμ.

Εδόκεν το νερον ι ίδιεσα κε εκάτσειν απαν σο πάτομαν. Από-
σον παλα εσύφροσεν όστε τομάιαις εκατιθαν κιάλο χαμελα ασα γό-
ναταις. Κάθετε, επεγαμπίλοσεν τομάιαις κε τερι τον Ζζίλιν ποσ
πιν νερον

Αετς τερίατον λεσ κε άγρεν τζαναβαρ έτον.

Ο Ζζίλιν έπεν κε εδόκενατεν οπισ το ρσκέβος. Εσπίχτεν
κελάνκεπσειν αμον αγρέγιδον, ο κιρτσας πιλια εγέλασεν. Κάπυ κιάλο
έστιλενατεν ο κιρτσας.

Εκίνε επίρεν το ρσκέβος εκσέβεν κε κσαν εκλόστειν οπισ. Εφε-
ρεν ταζέον πσομιν ζέναν στρονκιλον ρσανιδόπον απαν εκυτσυρίασεν
εκάρφοσεν κσαν τομάιαις ρσον Ζζίλιν απαν.

Εκσέβαν ι ταταρ εκλίδοσαν κσαν τιν πόρταν. Με τολίγον
κερον έρθειν ρσιν Ζζίλιν τι τάταρονος ο δύλον κε λέγιατον.

—Χάιτε «κοζάιν,“ χάιτε!

Ατος πα κιξερ ρυσικα. Μονάχον εκατάλαβεν ο Ζζίλιν ότι
προσκαλίατον κάπυ να πάι.

Επίγειν ο Ζζίλιν, τα πυδάριατ δεμένα ρσιν κολόικαν, κοτσιζ,
να πατι κεπορι το πυδάριατ ζαρύτε ρσο γιαν. Εκσέβεν ο Ζζίλιν
αποπισ ρσι τατάρονος τον δύλον, ελεπ χορίον τατάρικον, εκαν 10
οσπίτια κε ι τζαμίατυν με τιν μιναρεν.

Σέναν οσπιτ κεκα στέκνε 3 άλογα αγιαρομένα. Τα μορα
κρατυν τα δυκάλια.

Εκσέβεν ασατό το ρσιπ ο μαβροκιανον ο τάταρον, ελάικσειν το
ρσέρνατ να πέρνε κεπαν τον Ζζίλιν ρσείνον. Ο ίδιον γελα κιόλον
κατ λεί ρσκινέτερο, τιν γλόσαν κε εσέβεν απες.

Ερθειν ο Ζζίλιν ρσατό το ρσιπ.

Τ'αγιατ φοτίνερον, τα τυβάριαθε αλιφμένα με γλίαν. Σεμπροστινον
το τυβαρ ιν κρεμαμένα χαλία, καταγισ τιζεμένα καλα φυυλτένια μα-
κσιλάρια. Απαν ρσα χαλία κρεμάγυνταν λογισ τι λογειν τυφέκια κε
πυρστόφια, σπαθία όλια ασιμένα.

Σέναν το τυβαρ εν χτιζμένον πέτζγοσ ίσα με το πάτομαν
Το πάτομαν γοματένεν, παστρικον κε όλον τεμπροστα ι κερσα.

στρομένον με κομερσι πόστια. Σα πόστια απαν χαλία. απαν σα χαλία φυλτένια μακσιλάρια. Σα χαλία απαν, με έναν ζεβγαρ υποδίματα κάθουνταν ι ταταρ ο μαβροκιανον, ο σαρις κε τρία μισιαφιρ. Σα ράσσασατυν κιαν φυλτένια τα μακσιλάρια. Ολ ακυμπιζμεν απαν σα φυλτένια τα μακσιλάρια κε εμπροστάτυν έναν στρονκιλον σανιδ απαν παζλαμάδες, κε λιμένον χτινι θύτορον απες ζέναν τιγαν, κε τατάρικον πίβαν ζέναν κυκυμ απες. Τρον με τα ζσέριατυν, κε τα ζσέριατυν όλια θυτυρομένα.

Ελάνκεπσεν ο μαβροκιανον, επρόστακσεν να καθίζνε τον Ζζιλιν ολίγον σο γιαν, όχι απαν σο χαλιν κε κσαν κεραζ τι μισιαφιρτς παζλαμάδες κε ταν.

Ο δύλον εκάτσεν τον Ζζιλιν ζον τόπονατ εκζένκεν τα υποδίματα, εθέκενατα ζυμα ζάλα υποδίματα κε εκάτσεν απαν σο χαλιν, ζυμα ζον νικοκιρ, κε τερίατς ποσ τρον κε το ζτόμνατ ιλιζ.

Εφαγαν ι ταταρ τα παζλαμάδες, έρθεν ίνας τατάρχα με μακριν καμισ όπος το κορίτνατς κε φηρεμέντσα πλατιν τατάρικον βρακιν.

Το κιαάλνατς τσυπομένον με τέναν μαντιλ.

Επέρεν κ'επίγεν το θύτορον, τα παζλαμάδες ενκεν έναν λεγεν κεστενόμακριν κυκυμ. Επλιζαν ι ταταρ τα ζσέριατυν, επεκι εκάτσαν σα γόνατα εστάβροσαν τα ζσέριατ κε φισυν ολόγερατυν επίναν το ναμάζνατυν. Αμον ντο ετελίοςαν το ναμάζνατυν ερχίνεσαν να ομιλουν αναμεζάουν ζιν γλόσανατυν.

Επεκι ίνας ασι μισιαφιρτς εκλόστεν ζον Ζζιλιν μερέαν κερχίνεζεν να καλατσεβ ρουζικα.

— Εζεν λεί επέρεζε ο Καζι Μυχαμετ, κε δικ τον σαριν τον τατάρον, κε εδόκεζε τον Απτυλ-Μυρατ-δικ τον μαβροκιανον Ατόρα ο Απτυλ-Μυρατ εν τεζον ο ικοκιρτς.

Ο Ζζιλιν τιδεν κι λεί. Κατ ίπεν ο Απτυλ-Μυρατ κιάλον δικ τον Ζζιλιν γελα, κε λει „στρατιότις ουρς“ „κοροσσ. ουρς“ Ο μεταφραστis λεί. „Ο Απτυλ-Μυρατ προστάιζε να στιλτς — σοσπιτ γράμαν να στιλνε χρίματα κιαγοράζνεζε“

Ο Ζζίλιν ενόντσην ολίγον κίπεν.

—Πολα χρίματα χριάσσηκετε;

Ομίλεσαν ι ταταρ μεταφραστis κσαν λει.

—Τρία χιλιάδες ρύβλια.

—Οχι λεί ο Ζζίλιν ατόσον χρίμαν να πλερόνο κεπορο.

Ελάνκεπσην ο Απτυλts, ερχίνεσην να λαιζ τα εσέριαιτ κε κατ να λεί τον Ζζίλιν-εθάρνην προς ο Ζζίλιν εγρικα ντο λεί. λέγιατον ο μεταφραστis ντο ίπεν ο Απτυλts „πόσον επορις“ Ο Ζζίλιν ενόντσην ολίγον κε λεί „500 ρύβλια.“ Ιστερα ασατα τα λόγια ι ταταρ ερχίνεσην ολ μεμιας κατ να λεν. Επεκι ο Απτυλts ετςιαίκεσην τον σαριν ατόσον θιμομένάπυ τα εσάφλιασατ ετςάνκλισην ασο ετόμανατ.

Ο σαρις ο τατάρον πικνοτζαμλιζ κε δακ τα εσίλιατ. Ολ εστάθαν ο μεταφραστis ερχίνεσην να λεί.

—500 ρύβλια λει προς ολίγα ιν. Ο ίδιον για τεσην επλέροσην 200 ρύβλια. Εχροστίνενατον ο χατσι-Μυχαμιατς κε σο χρέοσατ αντίκρι εδέκεν εσην. Τρία χιλιάδες ρύβλια—εναν καπικ αφκα κίπερ. Κε αν κι θα γραφς σο εσιπit, θα είνεσε άπες σο γυιν, κε θα κρόνεσε με τα γαμςσία“.

Εχ-ενόντσην ο Ζζίλιν ατιντς ονταν δικς προς φοάσε ι δουλία κιάλο εσιρ θα εν.

Ελάνκεπσην σα ποδάρια απαν.

—Εσι πα πε ατο το εσκιλιν, αν θα φεθερίζμε, ύτε έναν καπικ θα δίγατον, κε ύτε θα γράφτο εοσιπit.

Κιφογύμε, κε ύτε θα φογύμε εσας τα εσκιλία.

Εκλοσηνατα σιν γλόσανατ ο μεταφραστis, ερχίνεσην ανάμεσην των να χοντρολαλυν, ελάνκεπσην ο μαβροκιανον σο Ζζίλιν εσμα:

—Υρως—λέγιατον τζζιγίτος εν ο ρύσον.

„Τζιγit“ σιν γλόσανατων εν „παλικαρ“ κε ο ίδιον γελα, κατ ίπεν τον μεταφραστin, ο μεταφραστis πα λεί.

—1000 ρύβλια δος.

Ο Ζζίλιν επίζμοσην.—Ασα 500 κιαπαν εναν καπικ κιδίγο, κιαν εκοτόνετε τιδεν κι θα πέρατεν. Εκαλατςεσην εναν εάλο ιταταρ,

έστειλαν τον δούλον καπυ κιατιν μίαν τιν πόρταν τερυν, μίαν ζον Ζζίλιν.

Εσέβεν απες ο δούλον κιαποπίσατ ίνας κιάλος χονιρος, οξει-πόλτος κορκομπελας ζα ποδάριατ ι καλότκα.

Επέφιεν τον Ζζίλιν -εγνόρτζεν τον Κοστίλιν. Επίάσαν κιατον. Εκάτσανατον ζο γιάνατ, ερχίνεσαν να καλατςέβνε ζέναν τάλο.

Ι ταταρ τυλοτα ετέρνανατς. Ιστούρτζενατον ο Ζζίλιν προς επί-ασατον, ο Κοστίλιν πα ιζούρτζεν τεκινυ: προς τάλογονατ εταγιάνε-πζεν. το τυφέκνατ κέζπασεν, ο τάταρον Απτυλτζς έφταζεν κε επί-αζενατον.

Εζκόθεν κελάνκέπζεν ο Απτυλτζς δικ τον Κοστίλιν κε κατ λεί. Ο μεταφραστis, ίπεν προς λεί ότι ι δίος πα ιν ενος ικοκιρ κε όπιος θα πλερον ζιφτιαν εκίνον πα θαφίνε.

Τερ-λεί τον Ζζίλιν-εζι ολον θιμοντζς άμαν ο ζίντροφος εν πόλα φρόνιμος· έγραπζεν ζο ζπιτ να ζτίλνε 5000 ρύβλια. Αρ για-τατο εγο πα θα φάζατον καλα κε κανις πα κι θα πιράζιατον.

Ο Ζζίλιν πα λέγιατον:

— Ο ζίντροφομ όπος θελ, εκίνος ίζος πλύζιος να εν αμαν εγο εφτοχος ίμε. Εγο όπος ίπα αετζς πα θαπομεν. Αν θέλετεν ζκοτόζτεμε, αζο ζκότομαν κέρδος κι θα έζζετεν κε παραπαν αζο 500 κι θα γράφο. Ετύλοζαν κζαν. Αναχάπαρα ο Απτυλτζς ελάν-κεπζεν κε εζκόθεν ένκεν χαρτιν κε κοντιλ με το μελαν „γράφζον“. Εζτρέχτεν ζα πεντακύζζια ρύβλια.

— Εζτα ολίγον— ίπεν ζον μεταφραστιν— πέγιατον να φάζμας καλα, μα φορίζμας αμον ντο πρεπ, ναφίνμας να ζύμε εντάμαν για να μι στεναχορέφκυμες κε να εβγαλ τιν καλότκζαν. Ο ίδιον τερι τον ικο-κιρ κε ζελα. Ο ικοκιρτζς πα εχαμογέλαζεν. Εκζεν τον μεταφραστιν κε λέγιατον.

— Φορεζίαν αζόλον το καλίον θα δίγατον: εμ τζσιπιαν εμ ζα-πόκια, θα φάζιατζς άμον κνιαζ κιαν θέλνε να ζυν εντάμαν ας κιν-ταν απες ζαζζερον. Αμαν τιν καλότκζαν να εβγάλομε κιγίνετε φέβ-νε. Αζο βράδον μονάχον θα εβγάλατα.

Εγιανάσσεπσενατον, κρύγιατον σομιν: Τόγια χοροσσ, μογια χοροσσ.*

Έγραψε ο Ζζίλιν γράμαν, αμαν απαν σο πιλίκον σοστα κέ-
γραψε τάτρες για να μι πάι σο σπίτνατ. Ο ίδιν νυνιζ “κατ θα-
φτάγο κε φέφο”.

Επέραν κепίγαν τον Ζζίλιν κε τον Κοστίλιν εντάμαν σασσε-
ρον, ένκανατε χορτάρια για κρεβατ, νερον απε; σο κυκυμ, πσομιν,
τςσιπιάδες κε παλέα σαπόκια σαλτατίον.

Φένετε ασι σκοτομεντς τι σαλτάτας έσιραν κепέρανατα. Το
βράδον εκσένκαν τα καλότκας ασα ποδάριατυν κε εκλίδοσαν τασσερον.

III

Αγετς έζινεν ο Ζζίλιν με τον ζίντροφονατ ολόγεν μίναν. Ο-
ιχοκιρτς όλον εφέλανενς ον πρόσοπονατ., Τεσον, Ιβαν, καλον—τεμον,
Απτυλ πα καλον“ αλα εφάζνανατε πολα άσκεμα-μόνον εδίνενατε
κολοθόπα άναλον πσομιν ασο κεχρένεν ταλεβρ, κάποτε πα όλος διόλυ
άπσετον ζυμαρ.

Ο Κοστίλιν μιαν κιάλο έγραψε σο σπίτνατ κιολεν ενεμένεν
τα χρίματα. Ολόγια ιμέρας εκάθοντον απε; σασσερον κε εμέτρενεν
τα ιμέρας πότε πρεπ να έρτε το γράμαν, γιάχοτ εκιμάτον. Ο Ζζίλιν
έκσερεν προς το γράμανατ κι θα πάι σο σπιτ κιάλο, γράμαν πα κέγραψε.

—Πό—ενόνιζεν — θα εβρικνι μάναμ ατόσον χρίμαν να δι για
τεμέναν. Ι ίδια πα το παραπαν εζίνε με τα χρίματα ντο εστίλνατεν εγο.
500 ρύβλια για να στιλ πρεπ να πυλι τα ζιαμιαρόκεια: με
τι θευ τιν δίναμιν εβγεν αποφκα.

Ο ίδιον όλεν στοχαστα περι εροτα κερομα για να επορι κε
φεβ. Πορπατι σαυλ απισσκες, σσιριζ, γιάχοτ κατ περ χτιζ για ασο
τσιαμυρ εφτάι κύκλας ίτε πλέκ κηρζίνκας ασα κλαδία. Ο Ζζίλιν
ζόλια τα θυλίας μάστορας έτον.

Μίαν έχτισεν ασο τσιαμυρ έναν κύκλαν με το μιτιν με τα
σζέρια κε ποδάρια εφόρτσενατεν τατάρικαλόματα κεθέκενατεν
απαν σο σκέβος να κσερένετε.

*Εσι καλος εγο πα καλος

Ἐπέρασαν ἡ γυνὴ καὶ τὸ ταταρίον εἰς νερόν. Τὴν ἰκοῦν τὸ κοριθὶς ἡ Τίνα ἀμὸν τὸ ἴδον τὴν κύκλῳ ἐκίχεν τὴν γυνεκαί.

Ἡ γυνὴ ἐφέκεν ἅ κακὸν καὶ ἐτέρναν κεγάλανα. Ὁ Ζζίλιν ἐκατίθασεν τὴν κύκλῳ καὶ ὀλίγῳ. Ἐκιν τερὺν γελὸν ἀμὸν καποχταςέβνε νὰ περνε. Ἐφέκεν τὴν κύκλῳ καὶ πῆγεν ἀπὸς σασσέρον κεπεκι τερὶ ντο θὰ ἐφταν.

Ἐτρεκεν ἡ Τίνα ἐτέρεσεν ὀλόγερα, ἐτάλεπεν τὴν κύκλῳ κέφιγεν τὸν πυρὸν τερὶ εἰς τσατσοφότιμαν ἡ Τίνα στεκ ἀπαν εἰς κατοδὶρ με τὴν κύκλῳ.

Ἐφόρτεν τὴν κύκλῳ ἴδον ἴδον ἐμπάλια καὶ κυνίζια ἀμὸν μὸρον καὶ νιανικλέβιατεν. Ἐκσέβεν ἡ γρέα ἐταζιρλάεπσενατεν, ἐσίρεν ἐπέρεν τὴν κύκλῳ, ἐντόκεν καὶ εἰσάκοσενατο καὶ ἐστίλεν τὴν Τίναν εἰς θυλίαν καπυ.

Ὁ Ζζίλιν ἐπῆκεν ἀλὸ κύκλῳ κιάλὸ καλίον καὶ ἐδέκενατο τὴν Τίναν.

Μίαν ἡ Τίνα ἐφέρεν ἕναν κακὸν ἐθέκενατο καὶ ἐκάτσειν καὶ εἰτία γέλα δὶκ τὸ κακὸν. „Ντο νὰ ἐν αὐτὸ ἡ χαρατς;“ νυνὶς ὁ Ζζίλιν.

Ἐπέρεν τὸ κακὸν νὰ πιν. Ἐπεν ὀλίγον, τερὶ νερόν καὶ γάλαν ἐν, ἐπένατο.— Ὁ, ἴπεν καὶ ντο καλὸν ἐν.

Ἡ Τίνα ἐχαμπετάκεν ἀσὶν χαράνατς. „Χοροσσο Ἰβαν“ „χοροσσο“! ἐλάνκεπεν κεσκόθεν ἐντόκεν τὰ τσαπάς ἐπέρεν τὸ κακὸν ἀσα σσέριατ κεφέκεν κέφιγεν.

Κίας ἐκιν τὴν ἡμέραν κίαν κριφα ἐκιδάλνενατον γάλαν.

Ἡ ταταρ ἀσέγιδι τὸ γάλαν ἐφτάνε τερὶ κολοθόπα καὶ κερένατα ἀπανκεσ σαστέβυς. Ἐπεκίνα πα κριφαεφέρνενατον. Μίαν πα ἐκοπσεν ὁ ἰκοῦν πρόατον, καὶ ἐφερενατον ἕναν κοματ κριμένον εἰς μανίκατς. Σιριατο καὶ κί ἀφιν καὶ φεβ.

Μίαν ἐντόκεν ὀνάτον χαλαζ καὶ ἕναν ὄραν ἐβρενατον, λες καὶ ἔκσει νεν καὶ με τὰ βέτρια. Ἐθολόθαν ὀλῖα τὰ ποτάμια. Ἐκὶ ὀπυ ἔτον περνιστερα, 3 ἀρσίνια ἐσκόθεν τὸ νερόν ἰπσιλα κεκοβάλνεν τὰ πέτρας. Ἀσὸλια καὶ τρέχνε ποτάμια τριλ τριλί εἰς

ραξία στεκ βοστος. Επέραξεν το χαλαρ, κε σο χορίον σόλια κες τρέχνε τα νερα. Ο Ζζίλιν επσαλάφεξεν τον ιχοκιρ μαξσερ, έκοπξεν ασα ξανιδόπα κιλιντέραν έβαλεν ολόγερα κσιλένια φτερα, απαν ξιν κιλιντέραν σα δίο τιακίρια εκόλτξεν δίο κύκλας Τα κορίτξια ένκανατον τσαπυτόπα εφόρτξεν τα κύκλας, ίνας άγυρος αλε γαρι. Εγαιμλάεπξενατα έβαλεν τιν κιλιντέραν σο ποταμόπον, ι κιλιντέρα κλόξξετε κε τα κύκλας λανκέβνε. Ετοπλαέρτεν όλον το χορίον: πεδόπα, κορτσόπα, γαρίδες, έρθαν κε ταταρ. Το στόμανατυν απαν κέρτε άλο.

— Αι „υρος“! αι Ιβαν!

Ο Απτυλτξ ίξξεν έναν τσακομένον όραν εκόικξεν τον Ζζίλιν δικνίξιατον τιν όραν. Ο Ζζίλιν πα λέγιατον.

— Δος ας ορθόνατο.

Επέρην εχάλαξενατο επεκι όρθοξενατο, ι όρα εδύλεπξεν.

Εχάρην ο ιχοκιρτξ κε για τατο ένκενατον το πιαλον το κορκομπελιαρ λιπατεν κε εχάρτξενατο κι. Ντο να εφτάι, —επέρενατο. Καλον εν κι ατο, τσιλιάετιατο ολίχτα.

Ασο χτίξιμον τόρας κιαν σο χορίον εγομόθεν ότι ο Ζζίλιν εν καλος μάστορας. Ερχίνεξαν να έρχυνταν σάτον ασόλια τα χορία. Κάπι εφέρνανατον κ'όρθοθεν κλιδία, κάπι τυφέκια κε κάπι όρας.

Εδέκενατον ο ιχοκιρτξ βαταλόχα . . έναν κιαλπιατόπον, ρινιν, κε πρινόπον.

Μίαν ερόστειξεν ίνας τάταρος. Ερθαν σο Ζζίλιν „Χάιτε για-τρεπξονατον“.

Ο Ζζίλιν αξιν γιατροσίγιαν τιθεν κι κξερ. Επίγεν ετέρειξεν τον άροστον. „Ιξος να λαρότε ο ίδιον“. Επίγεν σο σαράι επίρεν ολίγον χόμαν ετάραξεν σο νερον απες εμπροστα ρι ταταρ'ς κατ εδέδαξεν απαν, κε εδέκενατον να πίνιατο.

Κατα τίχιν ελαρόθεν ο τάταρον. Ο Ζζίλιν ερχίνεξεν να ενοα αξιν γλόςανατυν, κάπι πα ταταρ εξινίδικξανατον ερχίνεξαν να φονάζνατον Ιβαν! Ιβαν! κε κάπι πα ετέριανατον άγρια-άγρια.

Ο κόκκινον ο τάταρον κεγάπανε τον Ζζίλιν. Αμον ντο έλε-
πεν τον Ζζίλιν ετςσίλονεν κε έκλοθεν τον πρόσονατ για θα
ιβριζενατον.

Ετον ίνας γέρος κιάλο—εκίνος έζινεν εκς ασο αυλ κε πάντα
έρχυτον αποφκα σο ρασσιν. Ο Ζζίλιν έλεπενατον οντες έρχυτον
σιν τσαμιν για το ναμαζ.

Ετον κοντος. Ολόγερα σο παπάχνατ ετίλιζεν άσπρον πεσκιρ,
τα κάτασπρα αμον φτύλτον τα γένιατ έσαν ολίγον κυρεμένα, ο
πρόσονατ συφρομένον κε κόκκινον αμον κεραμιδ.

Το μιτίνατ κυχαροτον αμον τι ςσιαίνονος, τομάτιατ τσιακλια-
ρία κε άγρια.

Σο στόμανατ επέμνανε μόνον δίο κσιφία. ■

Εδι-θένεν κάποτε με τιν τσαλμάνατ, αποκυμπιζ σι μαμέλα-
νατ κε τερι ολόγερα αμον λίκος.

Επίγεν μίαν ο Ζζίλιν απανκεκα σο ρασσιν κε τερι προς ζι ο
γέρον. Εκατίθεν αφκα σο παγир τερι — παχτζαν σαρεμένον με
τυδαρ. Ι παχτσα γομάτον κεράσσια, ζερτελίδια, κε έναν οσπιτόπον
με ίσον δομαν.

Εσύμοσεν συμα ο Ζζίλιν, τερι ο γέρον στεκ συμα σα θυτσία
τι μελεσιδι κε τα μελεσιδία πετυν ολόγερατ κε βούνε.

Ο γέρον στεκ σα γόνατα κε κατ εφτάι σα θυτσία κες.

Εσκόθεν ολίγον απσιλα ο Ζζίλιν να τερι, σα ποδάριατ εχτί-
πεσεν ι καλότκα. Ο γέρον εκλόστέν ετέρεσεν, κε αμον το ιδενατον
έναν τσάιμαν επίρεν το χορίον λαλίαν εγόμοσεν, ετάλεπσεν ασα
μέσατ το πισστοφ κε έσιρεν απάνατ.

Ολίγον κιάλο να μι επροφτάνεν ο Ζζίλιν κε εκρίφχυτον οπισ
σο λιθαρ θα εσκότονενατον.

Ερθεν ο γέρον σον ικοκիր τι Ζζίλιν να κλάφκετε. Εκύγικσεν
ο :κοκირτς τον Ζζίλιν σίτια γελα εροτάτον.

— Γιατί σον γέρον κες επίγες;

— Εγο-λεί-τιδεν κακον κεπίκατον μόνον να ετέρνα προς ζι.

Ίπενατο τον γέρον ο ικοκίρτζς. Ο γέρον θιμον, γριατζανίτζ τα δόντιατ κε κατ μυρδουλίτζ εφάνθαν τα κσιφιάτ κε λαιτζ τα σσέριατ.

Ο Ζζίλιν κεγρίκσεν ντο έλεγενα ον ο γέρον, μόνον ενόίσειν ποσ ο γέρον έλεγεν τον ικοκίρ να σκοτον τι ρυσαντζ κε να μι φιλάτιατ σαυλ. Ο γέρον εδέβεν πλαν.

Ερχίνεσεν ο Ζζίλιν να εροτα τον ικοκίρ: „ντο γέρος εν ατος“; ο ικοκίρτζ πα λέγιατον:

— Ατος τρανος άνθρωπος εν! Ατος πρότος τζιρίτος έτον, πολυς ρυσαντζ εσκότοσεν κε πλύσιος έτον.

Ίσεν 3 νοματς γινεκς κε 9 αγύρια. Ολ εξίαν σέναν χορίον, έρθαν ι ρυσαντζ ερίμακσαν το χορίον κε τεφτα πεδιάτ πα εσκότοσαν. Ο τελεφτέον ο γιόσατ πα πεπέμνεν με τι ρυσαντζ επίγεν. Ο γέρον πα εγέντον τεσλιμ σι ρυσαντζ. Εξίσειν με τεκινυς 3 μίνας έβρεν το γιόνατ εσκότοσενατον κε έφιγεν.

Απατότες κίαν επεδέβεν τον πόλεμον, επίγεν σι Μέκαν εγέντον χατςσις, γιατατο φορι τιν τσαλμαν.

Κεσάι κι θελ εσας τι ρυσαντζας. Ατος προστάζμε να σκοτόνοσε, αλα κιγίνετε να σκοτόνοσε εγο για τεσέναν χρίματα επλέροσα κεπεκι πολα Ίβαν εγάπεσασε εγο, γιατι να σκοτόνοσε εγο κι θα εφίνασε να πασ αν κεδίνα λόγον.

Αγετς ο Ζζίλιν έξίσειν έναν ολόγεν μίναν. Τιν ιμέραν πορπατι απισσκες σο αυλ κε εφτάι χεροτεχνίαν, κιάμον το σκοτινεβ έρτε κλιδύτε απες σάσσερον κιαρχίνα σο χτάλεμαν. Πολα τςσιατιν έτον ταχτάλεμαν όλον με το ρινιν ερινιλιάβεν τα λιθάρια, κε μεταίχον ένικσεν τριπιν αποφκα σο τυβαρ, όσον να εχορι ίνας άνθρωπος. „Μονάχον — ενόνιζεν-τον τόπον να εγνωρίζο καλά, πύκες να διαβένο. Κε κανίς πα ασι ταταρτζς τιδεν κιλένεμε“. Εναν ιμέραν ονταν ο ικοκίρτζς εδέβεν κάπυ κες, ο Ζζίλιν επίγεν οπισ σαυλ απαν σο ρασσιν απο εκι να ετέρνεν τον τόπον. Ο ικοκίρτζς όνταν επίεν κάπυ επρόστακσεν το πεδίνατ να στοσσεβ πυ κες πάι ο Ζζίλιν, ασο μάτιατ να μι εβγάλιατον. Αμαν έτρεκσεν αποπισ σο Ζζίλιν ο πεδίτςον κε τζαιτζ:

— Μι πασι ο κίριμ ίπεν να μι αφίνουσε ατυκες. Α'ορα θα κυίζο το μιλετ.

Ερχίνεσεν ο Ζζίλιν να γαντυρεβ το μορον.

— Εγο-λεί-μακρα κι θα πάγο — μονάχον εκι απαν σο ρα-
σσοπον θα πάγο χορτάρια για τα γιατρικα να γιατρέβο—τον λαό-
νεσυν. Πάμε αντάμαν, εγο με τιν καλότκιν κεπορο να φέβο. Για-
τατο εσεν άβριον θαφτάγοσε ζαίταν κε με ταίκον εγαντύρεπσεν το
μικρον, κε επίγεν. Το ρασσιν πολα μακρα πα κεν, αλα με τιν
καλότκιν δίσκολον εν. Επορπάτεσαν, επορπάτεσαν κε με τα εσίλια
δισκολίας εκσέβαν απαν.

Εκάτσεν ο Ζζίλιν κ'ερχίνεσεν τον τόπον να τερι. Σο νότον
μερέαν οπισ ασ'ασσερον φένετε ορμιν, σιριν αλογυ θόσεκετε κε ολί-
γον χαμελα άλσ αυλ φένετε, ασο αυλ άλο ρασσιν κιάλο παιροτον,
κι οπισ σατο το ρασσιν έναν κιάλο ρασσιν. Ανάμεσα σα ρασσία ορ-
μαν γερανιζ, κε κιάλο οπισ κιάλο ρασσία — ιπσιλα, ιπσιλα φένυν-
ταν.

Κιάλο ιπσιλα ντο ιν τα ρασσία-ασπρα αμον ζάχαριν, εσκεπα-
ζμένα ασο εσον. Κετέναν το εσονιζμένον το ρασσιν εν ασάλο πσι-
λον κιάμον παπαχ στεκ απανκεκα σάλα. Σιν ανατολιν κε σιν δίσιν
μερέαν σόλια κες αγικα ρασσία.

Αδα κιακι σα παίρια κες καπνίζνε τα „αβλία“ Ε,-νυνιζ ο
Ζζίλιν αβύτα όλια ιν τατινέτερα τα μέρια. Ερχίνεσεν να τερι
σι ρυσαντίον τα μερόθεσ κες: αποφκακες τρεσσ το ποταμ, ταύλνατ
τριλι-ιν παχτσσάδες. Σο ποταμ-αμον κύκλας μικρα φένυνταν γινεκ
καθυν, κατ κατενίζνε. Οπισ σαυλ ολίγον χαμελα ρασσιν, οπισ
σεκίνο κιάλο δίο ρασσία, με τορμάνια.

Ανάμεσα σατα τα δίο ρασσία γερανιζ ομαλ τόπος, κε σομαλ
απαν μακρα, φένετε άμον καπνος απλύτε.

Ερχίνεσεν ο Ζζίλιν να ενθιμάτε, ονταν ατος έζινεν σο κάσ-
τρην-σο σπίτνατ πυ ο ίλεν ανέβενεν κε εβασίλεβεν.

Ελεπ ίσα-ίσα κι απαράλακτα.

Ατυ σομαλ πρεπ να εν το κάστρονεμυν.

Αρατω σα 3 ραξσία ανάμεσα πρεπ να φέβο.

Ερχίνεσεν ο ίλεν να βασιλεβ. Τα ρσονομένα ραξσία ασάσπρον έγενταν κόνινον έμαν.

Τα μάδρα τα ραξσία εσκοτίνεψσαν, ασορμία ερχίνεσεν να σκύτε ι χαφύρα κε το γιαζιν οπυ έπρεπεν να έτον το κάστρεν άμον απες σα φοτίας εδρυλάκιζεν ασο βασίλεμαν τι ίλε.

Ερχίνεσεν ο Ζζίλιν να καλοτερι, κατ φένετε σο μαλ, άμον καπνος ας ποχορίκ εδγεν. Κε κατ λαλίατον ότι ατον εν το ρυσικον το καστρον.

Υζζε εγέντον αργος. Ακί ο μολας να κυιζ. Τα ζα λαλυν, —τα χτίνια κράζνε. Ο μικρον όλον κυίζιατον „πάμε“ „πάμε“.

Κι ο Ζζίλιν τομάτιατ κεπορι να αχπαν ασα μέριατ.

Εκλόσταν οπισ σο σπιτ „Ε,-νυιζ ο Ζζίλιν-ατόρα τόν τόπον εκσέρο πρεπ να φέβο“. Εθέλεσεν να έφεβεν εκιν τιν νίχταν: Τα νίχτας σκοτινα έταν, —έτον φενκόκομαν.

Ασιν τίχινατ ι ταταρ εκιν τιν θράδιν, εκλόσταν κε έρθανε σο χορίον.

Κάποτε έρχυνταν, σο χορίον-λαλύνε ζα κε ιν χαρεμεν Αλα αδα σιν φοριν τιδεν κένκανε. Μόνον ένκαν απαν σαγιαρ σκοτομέμον τάταρον, τον αδελφον τι σαρι. Ερθαν ολ τιρανιζμεν ετοπλαέφταν να θάρτνατον εκσέβεν ο Ζζίλιν πα να τερι.

Ετίλτσαν τον σκοτομέμον σέναν πανιν απες, χορις κιζέλαν ένκανατον αφκα σα παρτία εκς ασο χορίον, εφέκανατον απαν σο χορταρ, έρθεν ο μολας, ετοπλαέφταν ι γεροντάδες ετίλτσαν τα κιφάλιατυν με τα πεσσίρια, εκσιπολίγαν κε εκάτσαν γιαν-γιανα κύτσυρα εμπροστα ρον σκοτομέμον. Εμπροστα ο μολας οπισ 3 νοματ γεροντάδες με τα τσαχμάδες γιαν-γιανι κε οπίσατυν κιαλ ταταρ.

Εκάτσαν εκυπίγαν κε ετύλοσαν. Πολα κερν ετύλοσεν. Επεκι έσχοσεν ο μολας το κιφάλνατ κε ίπεν.

Αλα-Αλα! (διλαδι θεε) ίπενατο τον λόγον κε επεκιχσαν εκυπίγαν κε πολα κερν ετύλοναν. Κςάι κελατάριζαν.

Κσαν έσκοσεν ο μολας το κιφάλνατ.

— Αλα — κιαλ ίπαν. „Αλα“ „Αλα“ κε επεκι κσαν ετύ-
λοσαν. Ο αποθαμένον κίτε απαν σα χορτάρια κσάι κι λαταριζ
κιατιν πα κάθουντανε αμον αποθαμεν κε κιλαταρίζνε κανις. Μονον
ακούετς προς τι παρτι τα φίλα λαίσκουνταν.

Εδέβασεν ο μολας τιν προσεβχίνατ ολ εσκόθαν, έσκοσαν τον
αποθαμένον σα ρσέριατυν κε επίρανατον κε επίγαν. Ενκανατον ρο
ταφιν. Το ταφιν κεν οπος όλια, αλα εν χταλεμένον αμον ποτβαλ.
Επέραν τον αποθαμένον ασα κολτύκια κι ασα γόνατα εκατίβασα-
νατον ασο τριπιν εκάτσανατον κε έθικαν τα ρσέριατ απαν σιν
κιλίανατ.

Ενκαν χορτάρια ετσύποσαν το ταφιν μετατα. Ετςιλιακσανατο
κε ίστερα με το χόμαν ίσακσενατο, κε απαν ρο κιφάλνατ μερέαν
εστάλτσαν ένα λιθαρ.

Ετςυγνάεψαν το χόμαν εκάτσαν κσαν γιαν γιανα εμπροστα
ρο ταφιν. Πολα κερων ετύλοναν.

„Αλα! Αλα!“ ενεστένακσαν κε εσκόθαν. εδιορτσεν ο ραρις
χρίματα ρι γεροντάδες επεκι εσκόθεν επερεν τιν γαμπσιν εντόκεν
εκίνος εκίνον τρία φορας ρον πρόσοπονατ, κε επίγεν ρο ρπιτ. Τον
πύρνον ελεπ ο Ζζίλιν — περ κε πάι ο ραρις τιν φοράδακ εκς
ασο χορίον, κε αποπίσατ πάνε τρία νοματ ταταρ κιάλο. Εκσέβαν
εκς ασο χορίον έβγαλεν ο ραρις τιν τςζιπιάνατ, ειρεν αν τα μανί-
κιατ, τα ρσεριατ άμον άρχονος εκσένκεν τιν καμιακ εκόνεσενατο
απαν ρο λιακον.

Εζύλτσαν τι φοράδας τιν γύλαν οπισ ι αλ ι ταταρ, ο ραρις
εκοπσεν τιν γύλαναθεσ, έπλοσεν τιν φοράδακ κε ερχίνεσεν να εγ-
δερ το πετςιν.

Ερθαν ι γαρίδες, τα κορίτςια, ερχίνεσαν να πλίνε τιντέρια
κε ταπεσ τι φοράδας, επίκανατο κομάτια κε επέρανατο κε επίγανε
ρο ρπιτ. Ολεν το χορίον ετοπλαέφτεν ρι ραρι ρον πσαλμον.

Τρία ιμέρας ετρογαν τιν φοράδακ, έπιναν πυζαν εσχόραναν
τον αποθαμένον. Ολ ι ταταρ ροσπίτιατυν έταν.

Σο τέταρτον τιν ημέραν ελεπ ο Ζζίλιν, σο μεσιμερ κες καπ ε μάγουν ι τάρ να πάνε. Εκαν δέκα νοματ εγιέρεψαν τάλογα κε κάπυ επίγαν. Με τατιντς πα κάπυ επίγεν ο σαρις.

Ετον φενκυ γένεμαν εκιν τιν νίχταν. Τα νίχτας ακόμαν σκοτινα εσαν „ε, —ενόντσην ο Ζζίλιν—αποπς πρεπ να φέδομε“ κε ίπενατο τον Κοστίλιν. Ο Κοστίλιν εγίλεπσην.

— Κε ποσ θα φέδομε; εμς τα στρατάς πα κι κζέρομε.

— Εγο κζέρο τιν στραταν.

— Κε ζέναν νίχταν κι προφτάνομε νε πάμε.

— Αν κι προφτάνομε μένομε σορμαν. Εγο αχα κολοθόπα ε ίμ:σα.

Ντο θα κάθεσε κιαναμεντς; καλίον θα εν αν στίλνε χρίματα κε ίσοσ πα να μι επορόνε κε αόσον τοπλαέβιε. Ι τα-αρ ατόρα κυζεμεν ίνε ντο εσκότοσαν ιρύσαντ τατινέτερον τον άνθρωπον λεν ζέναν τάλο να σκοτόνεμας.

— Ε, κιαρ ας πάμε.

V

Εσέβεν ο Ζζίλιν σο τριπιν κιαν εχτάλεπσηνατο ολίγον κιάλο πλατέα, να επορι κε ο Κοστίλιν να περαν κε εκάτσαν κε περιμένε να ισιχαζ το χορίον.

Αντσαχ επρόφτασην το χορίον να ισιχαζ, ο Ζζίλιν εσέβεν αφκα σο τυδαρ, εκσέβεν κε πωσστηριζ τον Κοστίλιν „Εμπα“ Εσέβεν κε ο Κοστίλιν ζίτια έβγενεν αμαν εδελιάεν σο λιθαρ το ποδάρνατ, εβγαλεν ζσαματαν. Ο ικοκίρτς ιςσην σιν αβλιν έναν αρζζύβαλον ζσκιλιν. Ελεγενατο Υλιάσσην. Ο Ζζίλιν απ εμπροστα εγγοριμιάει κε τον ζσκίλον.

Αμον ντο έκσηνατο ο Υλιάσσην ίλακσην κε εχοβλάεπσην. Αποπίσατ πα τα άλα τα ζσκιλία. Ο Ζζίλιν γιαβά:σια εσζίρικσην κε έσιρεν έναν κοματ καλοθόπον. Ο Υλιάσσην εγνόρτσηνατον ελάικσην τυράδνατ κε άλο κίλακσην..

Ο ικοκίρτς αρον το έκσην τα λαλίας τι ζσκιλι εκύικσην. „Φάτον“ „Φατον“ „Υλιάσσην“!

Αλα ο Ζζίλιν ετράφιζεν τούτιατ τι Υλιάσσειν. Αλο κιλαζ τρι-
φκε ε σα ποδαριατ-κεσ, κε λαιζ τυράδνατ.

Εκάτσαν ολίγον απεσ σιν κεσσαν. Ισίχασεν το χορίον μονάχον
ακύτεε ποσ το πρόγατον μαρυκάτε σο σταλιν κε ποσ το ποταμ.
δογλ. Σκοτία, τάστρια στέκνε πσιλα. απαν. σο ρασσιν ο νέον ο φένκον
εχοκινιάσεν, βασιλεβ με τα κέρατα αποκάθει κιαν ασορμιά κιαν όλον
σχύτε ι δίσα αμον άσπρον γάλαν.

Εσκόθεν ο Ζζίλιν κε λεί τον σίντροφονατ „ε, σίντροφε πάμε“!
Εχπάσταν ακυν κυζ ο μολασ απαν σιν μ. νιαριάνατ.

„Αλα πεσμιλλα! Ιλραχμαν!“ τεμιακ θα πάι το μιλετ σιν
τσιαμεν. Εκάτσαν κα κε κσαν εκρίφταν οπισ σο τυβαρ. Πολα κερων
εκάθουνταν, ενέμναν υσ να επέρανεν ο λαοσ.

Κσαν ισίχασεν το χορίον.

Ε, ίδεν ο θεοσ. Επίκαν το σταβρόνατυν κε εχπάσταν.

Επέρασαν ταζπαρ εκατίθαν ασο παζαρ αφκα σο ποταμ,
επερασαν το ποταμ, επίγαν όλεν τορμιν.

Ι δίσα έτον πικνον κε έστεκεν χαμελα κι απαν σα κεφάλιατυν
φένουνταν τάστρια. Ο Ζζίλιν ασ άστρια εγρικα πυ κες παν.

Απισσκεσ σιν δίσα εν σριν, το πάσιμον εν γολάι, μονάχον,
τα σαπόκιατυν εμποδιζνατς-ετσερίγαν. Ο Ζζίλιν εκσένκεν τεκινυ
έσκοσεν κέσιρενατα κε επίγεν οκσιπόλτοσ.

Λανκεβ ασέναν το λιθαρ σάλο απαν κε τερι τάστρια. Ερχί-
νεσεν ο Κοστίλιν ναπομεν οπισ.

— Γάλια-λεί-πορπα τα σαπόκιαμ ετόχτοσαν τα ποδάριαμ.

— Εβγαλτα κιάλο εφκολα θα πορπατισ.

Επίεν ο Κοστίλιν οκσιπόλτοσ, κιάλο σσιρ. Εντόκεν εμάτοσεν
τα ποδάρια κιόλον απομεν οπισ.

Ο Ζζίλιν πα λέγιατον.

— Τα ποδάριασ αν γλυπις λαρόνταν, άμα αν πιάνεμασ θα
σκοτόνεμασ.

Ο Κοστίλιν τιδεν κι λεί, όλον γονκιζ. Επέγναν αετς έπει
κερον. Ακυν σα δεκσια ιλακσαν τι σκλήια. Ο Ζζίλιν εστάθεν

ετέρεσεν ολόγερα, εκξέβεν απαν σο παγιρ ζίτια ιλιάεβεν με τα
ςσεριατ.

— Εχ-λεί.— ελάθοςαμε σα δεκσια εδέδαμε. — Αδακες εν
κσένον αυλ, εγο ασο ρασσιν απαν ιδατο πρεπ να πάμε οπισ κε
σα ζεβρια σο ρασσιν κιαν. Αδακες πρεπ να εν ορμιν.

Ο Κοστίλιν πα λεί:

Ανάμνον ένα κσαίτσαν ας πέρο ολίγον ανιάζμιαν, τα ποδάριαμ
εκαταματόθαν.

— Τιαρτ με φτάσατο, λαρόνταν. Κιάλο λαφρα λάνκεπσον.
Αραγετς. Κε έτρεκσεν ο Ζζίλιν οπισ σα ζεβρια, σο ρασσιν κιαν,
οπισσκες σορμαν.

Ο Κοστίλιν όλον απομεν οπισ κε γονκιζ.

Ο Ζζίλιν κνίζιατον κε όλον πάι.

Εκξέβαν απαν σο ρασσιν. Αγετς εν — ορμαν. Εξέβαν σορμαν
απισσκες σαχάντια ετςέρτσαν όλια τα ιστερνα σα φορεματατυν. Ερύ-
κσαν σέναν δρομόπον κε σεκίνο απαν επίγαν.

— Σταθέστεν — εχτίπεναν αλογυ ποδαρέας εστάθαν κι ακύνε.
Τάλαγυ τα ποδαρέας πα εστάθαν. Εχπάσταν — εκίνα πα εχτίπεσαν.
Στέκνε ατιν στεκ κεκίνο.

Ερχύδεπσεν ο Ζζίλιν, τερι σιν φος σον δρόμονατυν κατ στεκ αμον
άλογον, άλογον πα κεμιαζκιαπαν σάλογον κατ, αμον άνθρωπος εμιαζ.

Εφτίρθεν — ακύι „Ντο θάμαν εν,, εσσίρικσεν ο Ζζίλιν γάλια,
γάλια. Αμον τσσυρυτ εχοβλάεπσεν σορμαν εβδεςεν τορμαν λες κεσι
ζορλιν ποραν τσακον τα κλαδία.

Ο Ζζίλιν ζίτια γελα λεί:

Ελαφ εν: Ακυσ προς τσακον τα κλαδία με τα κέραταθες.
Εμια απεκίνο εχπαράγαμε κε κίνο απεμας.

Εδέβαν πλαν κσαν. Ταζία ερχίνεσαν κε χαμιλένε. Συμον το
κσιμέρομαν. Αμαν τογρία πάνε γιόκσαμ γιοκ κι κσέρνε.

Εθαρι ο Ζζίλιν προς απατυ σον δρόμον επέρνανατον κεπέγναν,
κε ότι ας ατυνου τανθρωπς επέμνανε εκαν 10 βέρστια κιάλο, ο δρό-

μον νισσανλαεμένον κεν, εν̄ τα ολίχτα τιδεν κι χορίς. Εκσέθενσο γιαζιν ο Κοστίλιν εκάτσαν κε λεί.

—Πίσον ίντιαν θελτσ, εγο άλο να πάγο κεπορο. Τα ποδάριαμ άλο τερμαν κέχνε.

Ερχίνεσεν ο Ζζίλιν να καντυρέδιατον.

—Γιοκ λεί άλο κεπορο.

Εθίμοσεν ο Ζζίλιν έφτισεν κε εβλαστίμεσενατον.

—Ατότες εγο μονιχος θα πάγο, ατίο!

Ο Κοστίλιν εκσόθεν κε ελάνκεπσεν κε εχπάσταν.

Επέρασαν καν τέσερα θέρστια κιάλο.

Δίσα απες σορμαν κιάλο πολα επικνόθεν, τιδεν εμπροστας κε-λεπς, κε τάρτρια πα άντσακος φένουνταν.

Αναχάπαρα έκσαν εμπροστάτυν αλογυ ποδαρέας. Ακυν προς τα πέταλα πέρνε σα λιθάρια κιαν. Επλόθεν ο Ζζίλιν απαν σιν κιλίγιανατ κερχίνεσεν ναφυκράτε.

—Τογριά κάπιος καθαλαρτσ γαρσσίεμυν έρτε.

Εκσέβαν ασιν στράταν εκάτσαν απες σα καφύλια κε περιμένε. Ο Ζζίλιν ετζοκανίεν σον δρόμον, περι έναν τάταρος καθαλαρτσ λαλι έναν χτίνον κε κατ τραγοδι γιαβάσια - γιαβάσια. Επέρασεν ο τάταρον. Ο Ζζίλιν εκλόςταν σον Κοστίλιν.

—Ε, εγυρτάρεπσεμας ο θεος, συκ ασ πάμε.

Ερχίνεσεν ο Κοστίλιν να σκύτε εδέθεν ο νύσατ κερύκσεν.

—Κεπορο, ματον θεον κεπορο. Δίναμιν άλο κέχο.

Ανθρωπος βαρις, τυμπαλακς, ιδροσεν, επεχι εντόκενατον το κριον ι δίσα, τα ποδάριατ τοχτομένα, όλια ατα επίκανατον κε εσιαρ-σιάμοσεν ερχίνεσεν με τα ζόρια να σκόνιατον. Εσπίχταν κε ετσιά-ικσεν ο Κοστίλιν.

—Οι, πονο:

Ο Ζζίλιν έρθεν κεπέμνεν.

—Ντο γαραλαις; Ο τάταρον χοςσ πολα μακρα κεπίεν—αχύ-

Κ' ο ίδιον νυνιζ. „ο μάβρον ταχατ κεπέμνενατον ντο να εφτάγο; ναφίνο τον ζίντροφομ κι γίνετε“.

—Ε λεί.—σουκαν, ας πέροσε σιν ράσσιαμ κε πάμε, άφνυ κεπορις.

Εφορτόθεν τον Κοστίλιν, επίασεν απορκακεσ ασα μερίατ με τα σσέριατ, εκσέβεν σον δρόμον, κε εκυθάλνενατον.

Μονάχον - λεί. - με τα σσέριασ μι σπινκεσ τιν γύλαμ για τον χριστο, φυρκίςμε. Κρατ τομίαιμ.

Πολα τσσαιτιν εν σον Ζζίλιν, τα ποδάρια τατυνου π'ιν ματομμένα κε ενενκάστεν. Κλίςσικετε κε διορθον κε καλοθεκ τον Κοστίλιν απάνατ κε κυβαλίατον. Φένετε, θα έκσενα ο τάταρον όνταν ετςσάικσεν ο Κοστίλιν. Αχύι ο Ζζίλιν κάπιος έρτε αποπις κε κατ τσσαιζ σιν γλόσανατ.

Ο Ζζίλιν εκρίφτεν σα καφύλια. Ο τάταρον εκσένκεν τη τυφέννατ κέ έσειτεν, - κεπόρεσεν να εντύνενατς, κατ ίπεν σιν γλόσανατ, εφτέρνικσεν τάλογονατ κε εδέβεν πλαν.

—Εδέβασαματο κα. - λεί ο Ζζίλιν. — Ατος τι σσικιλογενατόρυ θα σκον σο ποδαρ τι ταταρτς κε θα ρύζνε αποπίσεμον. Αν κι θα επορούμε να εφτάμε 3-4 θέρστικ, εγάθαμε.

Κε ο ίδιον νυνιζ «Πίος διάβολος επίκεμε να πέρ' αβύτον τον κσόανον με τεμεν. Μονάχος να εμ ατόρα προπολυ θα έφρεθα».

Ο Κοστίλιν πα λεί:

—Δέβα μονάχος, για τόπιον να γάσε για τεμεν.

—Οχι, κι πάγο, κι πρεπ ναφίνο τον σίντροφομ.

Εσιρενατο' σιν ράσσιανατ κε επίγεν. Επέρασεν καν έναν βερστ. Ολον ορμαν κε κι φένετε άκραθες.

Ι δίσα ερχίνεσεν να ταυτέφκεκε, ερχίνεσεν να λιθον, άλη κι φένταν κε τάστρια, επυαλέφτεν ο Ζζίλιν.

Ερθεν, σιν στράταν απαν πεγαδόπον τριγιλι με τα λιθάρια χτιζμένον. Εστάθεν κε εκατίθασεν τον Κοστίλιν.

—Εστα,—λεί ας αναπάγουμε κε πίνο ολίγον κρίον νερον. Τρόγομε δύο κολοθήπα. Εθαρο τσσιπ εσύμοσαμε.

Τα σσίλιατ ακόμαν κεντόκεν σο νερον, αχύι αποπις ποδαρέας. Κσαν έφριγαν σα δεκσια απες, σα καφύλια σέναν παιροτον τόπον κε εκρίφταν.

Ακυν λαλίας ταταρίον: Εστάθαν ι ταταρ εκι στον τόπον, από-
θεν κεκα ατιν έλακσαν τιν στρατανατυν. Εκαλάτσεπεσαν ζέναν τάλο,
επεκι εχοντρολάλεσαν ετακσιλάεπεσαν τα ρσκιλία. Ακυν-κατ, ρσαμα-
ταν αφκα ρα καφύλια, έρτε ίσα απάνατυν κάτινος ρσκιλιν, εστάθεν
κε ερχίνεσεν να ιλαζ.

Εφάνθαν κε ι ταταρ: επίασαν, έδεςαν, έσιρανατς απαν ρά-
λογα κεπίρανατς κεπίγαν. Επίγαν καν τρία θέρστια, έρθεν σιν απαν-
τίνατυν ο Απτυλας—ο ιχοκιρτς με δινοματυς κιαλτς ταταρτς. Κατ
ίπαν ζέναν τάλο ι ταταρ εκαβάλεπεσανατς ρεκινέτερα τάλογα, επί-
ρανατς κεπίγαν ραυλ.

Ο Απτυλας άλο κι γελα κιάλο κι καλατσεβ.

Σο κσιμέρομαν απαν ένκανατς ραυλ εκατίβασανατς απαν σιν
στράταν. Ετοπλαέφταν τα μορα: Με λιθάρια γαμπσία ερχίνεσαν να
κρύγνατς κε να τσαιζνε.

Ετοπλαέφταν ι ταταρ ολόγερατυν, έρθεν κε ο γέρον αποφκα
ασο ρασιιν. Ερχίνεσαν κατ να λεν ζέναν τάλο.

Ακίι ο Ζζιλιν, ότι λένε για τεκιντς, ντο πρεπ να εφτάνατς.

Κάπι λεν πρεπ κιάλο μακρα απες ρα ρασιία να στίλνατς, κε
ο γέρον πα λεί. „πρεπ να ρκοτόνοματς“ ο Απτυλτς ταΐζ κε λεί. „Εγο
για τατυνυς χρίματα επλέροσα“. „εγο για τατιντς χρίματα να πέρο“.

Ο γέρον πα λεί: „Τίδεν ατιν κι θα πλερόνεσε, μο νάχυν ζε-
μίας θα εφτάνεσε. Κε αμαρτίαν εν να περλεέβομε τι ρυζάντας.
Πρεπ να ρκοτόνοματς κε τελιόνομε“.

Εταγυτέφταν. Εσύμοσεν ο ιχοκιρτς τον Ζζιλιν, κε ερχίνεσεν
να λέγιατον.

—Εαν, λεί—κι θα στίλνε χρίματα για τεσας εγο με τα δ ο
εβδομάδας θα πατόσας ρο κσίλον. Κιαν κατιθέντς κε φεβς μίαν
κιάλο ρκιλιν, θα ρκοτόνοσε.

Γράπσον γράμαν καλα γράπσον.

Ενκανατς χαρτιν έγραπσαν κσαν γράμαν.

Εκρέμασαν ρα ποδάριατυν κολότκας κε επέρανατς κ'επίγαν
οπισ ασιν τσαμιν. Εκι ετον γυιν καν πεντε αρσιία ρο βάθος. Εκα-
τίβασανατς εκιαπες.

Ι ζοιάτυν εγέντον πολλα άσσκεμον. Τα κολότκας κ'εβγάλναν κε τον ίλεν κεφανέρονανατς. Εσίρνανατς απζετον ζυμαρ-πσομιν, αμον ντο ζίρνε τα ρσκιλία κε με το κυχυμ εκατέβαζανατς νερον να πίνε.

Κίνταν απεσ ρα νερα κιασο βρόμον κόφκετε το νεφέςνατυν. Ο Κοστίλιν ολος διόλυ ερόστεσεν, επρέστεν, κε ερχίνεσεν να πονι ολεν το κορμίνατ. Ολον αναστεναζ για κιμάτε. Κε ο Ζζίλιν έκοπ-σεν τομούτιατ ελεπ ότι τα δυλίας χαμένα ιν κε κι κσερ ποσ να γυρταρέβκετε.

Ερχίνεσεν να αχταλεβ αμαν το χόμαν πυδεν κ'επόρνεν ναεσίρνεν.

Εγρίκσενατο ο ικοκιρτς εφοβέρσεν ποσ θα σκοτόνατον. Κάθετε απεσ ρυ κριν κύτςζιρια κε νυιζ για το ελέφτερον τιν ζοιν κε παι να ρπανι πσίατ.

Αναχάπαρσ απαν ρα γόνατατ ερύκσεν έναν παζλαμαν ρατο αποπισ έναν κιάλο κε επεκι εκρεμίαν τα κεράρσα. Ετέρεσεν αποκά-θεν κιν ιδεν τιν Τίναν. Ετέρεσανατον, κε έφιγεν. Ο Ζζίλιν εσέβεν αρτυχ ρο νύνιμαν. „Ατσαπασ κι βοιθάμε ι Τίνα“; Επάστρεπσεν απεσ ρυ κριν τόπον, ετοπλάεπσεν τσιαμυρ κε ερχινεσεν να χτιζ κύκλας.

Εχτισεν άλογα, ανθρωπς, ρκιλία: κε νυιζ „αμον ντο έρτε ι Τίνα θα ρίρατα κι“.

Αλα ταλο τιν ιμέραν ι Τίνα κ'έρθεν. Ακίι ο Ζζίλιν - αλογο ποδαρέας, επέρασαν κάπι, ετοπλάεφτανε ι ταταρ ρυμα ρο μετσετ κε ταβίζνε, τσσαίζνε κε ανκέβνε τι ρυσαντς.

Ακίι τιν λαλίαν τι γέρονος, καλα κε γάνεπσεν αλα εγρίκσεν ασα λαλίασατυν ότι ι ρυσαντ εσύμοσαν κε φογόνταν γιαμ εμπένε ρο χορίον, κε κι κσέρνε ντο να εφτάνε με τα γιασίρια. Εκαλάτσεπ-σαν ρ'έναν τ'άλο κε επίγαν.

Αναχάπαρσ ακίι κατ απανατ κεκα εβγαλ ρσιαματαγ. Ελεπ: ι Τίνα εκάτσεν κύτςυρα, τα γόνατατς ρτέκνε πσιλα ασο κιφάλνατς, εκρέμσεν τιν γύλανατς, τα ζζινίγια εκρεμάγαν κε λαίρσκυνταν απαν ρο κριν. Τ'οματόπατς επαρλάεβαν αμον άστρια, εκσένκεν ασα μανίκνατς κιν διο τιρι κολοθόπα κε έσιρενατον. Ο Ζζίλιν επέρανατα κε λέγιατεν.

— Γιατί πολλα κερν κεφένυς; εγο επίκασε πεγνιτόρια. Αχα τε-ρεν. Κερχίνεσεν να ρίριατεν απέναν έναν.

Εκίνε λαις το κιφάλνατς κε τερι.

—Κιθέλαται—λέι.. Τυλοτα εκάτσειν ολίγον κεπεκι λέι:-Ιθαν! θέλνε να σκοτόνεσε κε δικ με το σσερόπονοθε τιν γύλανατς.

—Πίος θελ να σκοτόνμε;

—Πατέραμ ι γερωντάδες λέγνατον αετς. Εγο πονόσε.

Ο Ζζίλιν πα εκλόςτεν κε λέγιατεν:

—Αν πονίςμε φέρεν έναν συρυκ. Εκίνε λαις το κιφάλνατς κι γίνετε* εκίνος εστάβροσεν τα σσερίατ κε παρακαλίατεν.

—Τίνα ποδεδιζοσε. Τίνα εσι εκσερτς!

—Κι γίνετε λέγιατον,-ελέπνεμε, ολ αδα ιν. Κε εδέβεν πλαν.

Κάθετε μίαν ασο θράδον κε νυνιζ. „ντο θα ίνυμε ερότεσεν“ κε όλεν τερι αν.

Τάστρια εφάνθαν, κε ο φένκον ακόμαν κεκσέβεν, ο μολας εκύικσεν.

Ολια τριλλι ισίχασαν. Ερχίνεσεν ο Ζζίλιν να πέριατον ο ίπνον σίτια νυνιζ, „φογάτε το κοριτς“.

Αναχάπαρα αποπαν κεκα σο κιφάλνατ εκσσίγαν χόματα ετέρεσεν αποκάθεν κιαν έναν μακριν συρυκ, σαλ τιν άκραν τι κει κατιβέν. Γάλια γάλια ερχίνεσεν να ρυζ σο κειν απες. Ασιν χαράνατ ο Ζζίλιν ετάλεπσενατο κε έσιρενα κα-έναν πασσιν κε μακριν συρυκ. Ατο το συρυκ ο Ζζίλιν σι ικοκιρ το στέθος απαν ίδενατο.

Ετέρεσεν αποκάθεν κιαν: τάστρια πσιλα σον υρανον παρλαέβνε κε απαν σο κειν αμον κάτας ομάτια σιν σκοτίαν τι Τίνας πα στράφτνε..

Εκυπίεν απανκεκα σο κειν κε πυςστιριζ:

Ιθαν! Ιθαν! ι ίδια με τα σσερίατςς τεφτάιατον ισσμαρ „γιαβάσσια„

—Ντο; εροτα ο Ζζίλιν.

—Ολ επίγαν κάπυ μονάχον δι νοματ επέμναν σοπιτ. Ο Ζζίλιν πα λέι.

—Ε, πάμε Κοστίλιν ασ εφτάμε έναν κιάλο φοτυλυχ ατο θα εν το ιστερνον: εγο πέροσε σιν ράσσιαμ.

Ο Κοστίλιν ναχύγιατον πιλια κι θελ.

—Όχι λέγιατον. φένετε πως εγο θα απομένο αδαπες. Πυ θα πάγο ονταν να λαταρίζο κεπορο;

—Ε, ατότες ατιο μι κακοφένετσε.

Εφιλέθεν με τον Κοστίλιν.

Επίασεν σο συρυχ κίαν, ίπεν τ ν Τίναν να κρατίατο, κε ετσα-
ντσαρέπσεν. Δίο φoρας έκλινεν αφκα, ι κολότκα εμπόδιζενατον.

Εκράτεσενατον ο Κοστίλιν με τα πολα ζόρια, εκσέβεν απαν.

Ι Τίνα με τα σσερόπας επίασεν ασο καμίςνατ κε ζίριατον
απαν με όλεν τιν δίναμινατς ζίτια χαμογελα.

Επέρεν ο Ζζίλιν σολυκ κε λέγιατεν:

— Επαρτο κε δέβα σον τόποναθεσ για αν κεν εγρικύνατο κε κρύνεσε.

Ετςσοχάντσεν εκίνε το συρυκ, κε ο Ζζίλιν εκδέβεν απαν κεκα σο παιρ.

Εκάτσεν αφκα κεκα σορμιν επέρεν έναν κσιμιτον λιθαρ, κε
ερχίνεσεν να τσακον το κλιδιν ασιν κολότκαν.

Το κλιδιν εν γαιμ, τσιατιν εν το τσακόμαναθε, κε επεκι ο
ίδιον πα κεπορι αμον ντο θελ να γιροκλόσσεκετε.

Ακύι κάπιος τρεσσ, ασο παιρ κεκα λαφρα λανκεβ.

Νυνίς ο Ζζίλιν «ι Τίνα κσαν θα εν“ τρεχτα εσύμοσενατον
ι Τίνα επίρεν το λιθαρ κε λέιατον:

— Δος, εγο!

Εκάτσεν απαν σα γονατόπατς κε ερχίνεσεν το γιρόκλωθμαν τι κλιδι.

Τα σσερόπατς άμον βίτσα; λεγνά, δίναμιν κέχνε. Εςκοσεν κέ-
σιρεν το λιθαρ κε ερχίνεσεν σιν κλεί.

Επέρεν κεστάθεν ο Ζζίλιν το κλιδιν. Ι Τίνα εκάτσεν σο για-
νατ κύτσυρα κρατίατον ασομιν.

Ετέρεσεν ολόγερατ ο Ζζίλιν ελεπ σα ζεδρια οπισ σο ρασσιν
αμον κόκινον γιανκυν. Οπου κίαν εν θεβγεν ο φένκον „Ε-, νυνίς—υς
να εβγεν ο φένκον πρεπ να περάνο τερμιν κε να εμπένο σορμαν“.

Εςκόθεν, έςκοσεν κέσιρεν το λιθαρ, πρεπ να αχπάσκυμε. Ασεν με τιν
καλότκαν. «Ατίο-ίπεν—Τίνυσκα. Καμίαν σιν ζοιμ κι θα ανασπάλοσεν.

Επίασεν απά.ατ ι Τίνα, αρσεβ με τα σσερίατς, πυ να κριφτ
τα παζλαμάδες. Επέρεν εκίνος τα παζλαμάδες

Εφχαριστο λέγιατεν γνοστικέσα ίσε. Πίος θα εφτάιζε ατόρα
κύκλας κε εκσάεπσεν το κιφάλνατς.

Επίρεν έναν κλεί ι Τίνα ετςύποσεν με τα σσερίατς τον πρό-
σοπονατς κε έρεκεσεν αμον τζιαπυτόπον σο παγικίαν. Μονά-

χον ακύττε προς τα φυλιρία τι τσιάμιασατς σιν ριάσσανατς κιαν εντόναν.

Επίκεν το σταβρόνατ ο Ζζίλιν επέρεν σα ρσέριατ το κλιδιν τι κολότκας για να μι εβγαλ ρσαματαν κε επίεν ρον δρόμον. Ταποδάριατ ρίτια τσοκανιζ όλον τερι απο πυ κεκα θα εβγεν ο φένκον.

Τον δρόμον εγνόρτσην, κοφτα αν θα πάι, ίςος πα εν εκαν οχτο θέρσια

Μονάχον—νυνιζ να ρυζ ρορμαν ος να καλοεβγεν ο φένκον.

Επέρνικσην το ποταμ—οπισ ρο ρασσιν έςπρινεν ο υρανον. Επίγεν αποπες ρ'ορμιν ρίτια τερι ο φένκον φένετε μι ακόμαν. Σιν ανατολιν μερέαν εφότακσην τέναν το μέρος τορμι, οσον το πάι γίνετε κιάλο φωτινον. Αποφκακες ρο ρασσιν εν ι ρκιατ κε όλον ρυμόνατον.

Πάι ο Ζζίλιν όλον πολεμα απαν ριν ιςκίαν να πάι. Εκίνος αηλιγορι, ο φένκον κιάλο αηλίγορα εβγεν. Υζζε ρα δεκςια πα εφότακσην ι τιαπια τι ρασσι. Εςύμοσην ρορμαν εκσέβεν κε ο φένκον αποπισ, ρα ρασσία εφότακσην ο κόζμος λες κεςι ιμέρα καλοσίνια. Σα δέντρα απαν όλια τα φίλα φένουνταν.

Ιςιχία, φωτινα τα ρασσία.

Ετύλοσαν όλια. Μονάχον ακύετε προς το ποταμ κολκονιζ.

Επρόφτασην ρορμαν χωρις κανις να ελέπιατον εχόρτσην καλον τόπον ρκοτινον κε εκάτσην ναναπάετε. Ενεπάγην, έφαγην έναν παζλαμαν. Εβρεν έναν λιθαρ κ'ερχίνασην κσαν να τσαμον τιν καλότκαν. Ολια τα ρσέριατ ετόχτοσην κε να ετςάκονενατο κ'επόρσην.

Εςκόθεν κσαν επίεν ριν στρατανατ.

Επέρασην έναν θερστ εκυράεν ασο νένκαζμαν ρα ποδάριατ ταγατ κεπέμνην. Εφτάι δεκα ατόμια κε ρτεκ.

„Τιδεν κι γίνετε πρεπ να τσοκανίουμε οσπυ έχο δίναμιν. Αν θα κάθυμε άλο να ρκύμε κι θα επηρο“.

Αποπς ος το κάστρον κι προφτάνο, αμον το μερον εκςαπλύμε ρορμαν απες δεβάζη τιν ιμέραν κε ολίχτα κσαν πάγο.

Ολόγεν νίχταν ⁸επέγνην. Μονάχον δίνοματ ατλίδες ταταρ ετςιάτεπςανατον άμαν ατος απο μακρα εκσην ντο έρχουνταν κε εκρίφτην.

Ερχίνεσην να κςσίετε τι φένκονος ι χρα, ερύκσην ι τισςια εςύμοσην το μέρομαν κι ο Ζζίλιν ριν άκραν τορμανι κέρθεν.

„Ε, — νουνιζ, αλα 30 ατόμια κιάλο θα πάγο, κλόσκουμε σορμαν, κε κάθουμε“.

Επέρασεν τριάντα ατόμια τερι ετελέθεν τορμαν. Εκσέθεν σιν άκραν, τερι τζιπ εμέροσεν. Εμπροστατ γιαζιν κε μακρα φένετε το κάστρον κε σα ζεβρια μερέαν τσσιπ συμα σο ρασσιν απσίματα φένονταν, κε πεχι θζίζονταν, εβγεν καπνος, κι ανθρωπ παν κέρχονταν ζάψσιμον ολόγερα.

Ετέρεσεν καλα, φένονταν τα όπλατον — καζακ κε σαλτατ ιν.

Εχάρεν ο Ζζίλιν, ετοπλάεψεν όλια τα δίναμιατ κε εντόκεν⁹ σο παιρ κιαν. Κι απέσατ νουνιζ „θεμ να ελειάσμε, αδακες τριίλι ανιχτία εν να ελέπμε ατλις τάταρος, αν κε ίμε συμα πα να γυρταρέφκυμε κι θα επορο“. Κεπρόφτασεν να νουνίζνατο τερι: σα ζεβρια απαν ζέναν τυμπιν στέχνε τρία νοματ ταταρ. Αμον το ίδανατον ερύκσαν αποπίσατ.

Εκόπεν ι καρδιάτ. Ελάικσεν τασσέριατ εβάρκικσεν όσον ίσσειν λαλίαν: — Αδελφόπα, γυρταρέψτεμε! Αδελφόπαμ!

Εκσενατο τεμετερ. Εχοβλάεψσαν απαν ζάλογα ι καζακ, τρέχνε να κόφνε τιν στράταν τι ταταρίον. Ι καζακ ιν μακρα, κε ι ταταρ συμα.

Αμαν ο Ζζίλιν πα με τόλον το ιστερνον τιν δίναμινατ επέρεν σα ζσέριατ τιν κολότχαν τρεσσ σι καζακς κε ο ίδιον ντεφτάι χαπαρ κεσσ. Εφτάι μετάνιας κε βαρκιζ: Αδελφόπαμ! αδελφόπαμ! αδελφόπαμ!

Ι καζακ έσαν εκαν 15 νοματ. Εφροέθαν ι ταταρ, εστάθαν. Ετρεκσεν ο Ζζίλιν σι καζακς. Ετριγίλτσανατον ι καζακ, εροτύνατον, πίος εν, ντο άνθρωπος εν, απόθην εν: Ο Ζζίλιν ντεφτάι κικσερ όλον κλεί κε λεί:

— Αδελφόπαμ! αδελφόπαμ! Ετρεκσαν ι σαλτατ ετριίλτσανατον. Αλ εδίνανατον πσομιν, αλ γασσιλ, αλ ρακιν, άλος με το ρσινέλνατ σκεπάζιατον, κε κάπι τιν καλότχαν τσακόνε.

Εγνóρτσανατον ι ακσιοματικι, επέρανατον κεπίγαν σο κάστρον. Εχάραν ι σαλτατ ι σιντρόφιατ, ετοπλαέφταν σι Ζζίλιν.

Ιστορτζενατς ύλια προς έπαθεν — κε λέγιατς: !

— Αχα επίγα σο σπιτ, ιπάντρεψα!

— Γιok όπος φένετς κυσμετ κεν αδα. Κε επέμνεν να δυλεθ ρον Κάφκασον. Τον Κοστίλιν με τέναν μίναν εκσαγόρασνατον σα πέντε χιλιάδες. Μεσοζόετον έφερανατον.

ТІМІ 17 КАР.

ЦЕНА 17 кар.